

Μετρώντας τις μέρες εκείνες με τον γαλάζιο ουρανό ,την θάλασσα να ευωδιάζει αλμύρα και τον αίολο με τους ήχους του να στολίζει τα τοπία ,τα ερημικά από ανθρώπους.

Να κάθομαι κλεισμένος μοναχός ,στους τοίχους να γυρεύω ευτυχία. Ένα ποντίκι μπροστά από μια οθόνη να κρατώ , από το χτύπημα των πλήκτρων να γυρεύω ευζωία. Με δεκάδες ανθρώπους να επιδρώ ,να παίρνω θάρρος να ρωτώ για την ζωή τους! Να μου εκμυστηρεύονται το καθετί προσωπικό ,φίλος ξεχωριστός να είμαι...εφήμερος.

Αν όμως αναρωτηθώ το πιο απλό;Το χρώμα των ματιών τους; Την ένταση του γέλιου τους ή το χαμόγελο τους;Τίποτα δεν γνωρίζω γι αυτά κι ας λέμε τα πιο βρώμικα πιστεύω του εγώ τους!Σύγχυση...

Όλα όσα ξέρω πρακτικά από μια εφαρμογή πηγάζουν! Χωρίς διαδίκτυο ,χωρίς των δεδομένων τον ειρμό κάτι να πούμε μάλλον δεν θα υπάρχει. Φοβόμαστε να αγγίξουμε του διπλανού μας τον καρπό μήπως και ο σφυγμός του θα μας ταρακουνήσει. Ότι επίπλαστο και εικονικό θα ζω , θα διαλυθεί από τον ελάχιστα χαμένο αντιληπτό τρόπο ζωής ,της σύγχρονης της κοινωνίας...μας.